

3. korizmena nedjelja A

Daj mi vode žive da više ne žedam. (Iv 4,15)

Prvo čitanje

Izlazak 17,3-7

U one dane: Narod je žedao za vodom pa je mrmljao protiv Mojsija i govorio: "Zašto si nas iz Egipta izveo? Zar da žedom pomoriš nas, našu djecu i našu stoku?" Mojsije nato zazva Gospodina: "Što ću s ovim narodom? Još malo pa će me kamenovati." Gospodin odgovori Mojsiju: "Istupi pred narod! Uzmi sa sobom nekoliko izraelskih starješina; uzmi u ruku štap kojim si udario Rijeku i pođi. A ja ću stajati pred tobom ondje, na pećini na Horebu. Udari po pećini: iz nje će poteći voda pa neka se narod napije." Mojsije učini tako naočigled izraelskih starješina. Mjesto prozovu Masa i Meriba zbog toga što su se Izraelci prepirali i kušali Gospodina govoreći: "Je li Gospodin među nama ili nije?"

Drugo čitanje

Rimljanima 5,1-2.5-8

Braćo i sestre! Opravdani vjerom, u miru smo s Bogom po Gospodinu našem Isusu Kristu. Po njemu imamo u vjeri i pristup u ovu milost u kojoj stojimo i dičimo se nadom slave Božje. Nada pak ne postiduje. Ta ljubav je Božja razlivena u srcima našim po Duhu Svetom koji nam je dan! Doista, dok mi još bijasmo nemoćni, Krist je, već u to vrijeme, za nas bezbožnike umro. Zbilja, jedva bi tko za pravedna umro; možda bi se za dobra tko i odvažio umrijeti. A Bog pokaza ljubav svoju prema nama ovako: dok još bijasmo grešnici, Krist za nas umrije.

Evandjelje

Ivan 4,5-15.19b-26.39a.40-42

U ono vrijeme: Dođe Isus u samarijski grad koji se zove Sihar, blizu imanja što ga Jakov dade svome sinu Josipu. Ondje bijaše zdenac Jakovljev.

Isus je umoran od puta sjedio na zdencu. Bila je otprilike šesta ura. Dođe neka žena Samarijanka zahvatiti vode. Kaže joj Isus: "Daj mi piti!" Njegovi učenici bijahu otišli u grad kupiti hrane. Kaže mu na to Samarijanka: "Kako ti, Židov, išteš piti od mene, Samarijanke?" Jer Židovi se ne družu sa Samarijancima. Isus joj odgovori:

"Kad bi znala dar Božji i tko je onaj koji ti veli: 'Daj mi piti', ti bi u njega zaiskala i on bi ti dao vode žive."

Odvрати mu žena: "Gospodine, ta nemaš ni čime bi zahvatio, a zdenac je dubok. Otkuda ti dakle voda živa? Zar si ti možda veći od oca našeg Jakova koji nam dade ovaj zdenac i sam je iz njega pio, a i sinovi njegovi i stada njegova?" Odgovori joj Isus:

"Tko god pije ove vode, opet će ožednjeti. A tko bude pio vode koju ću mu ja dati, ne, neće ožednjeti nikada: voda koju ću mu ja dati postat će u njemu izvorom vode koja struji u život vječni."

Kaže mu žena: "Gospodine, daj mi te vode da ne žedam i da ne moram dolaziti ovamo zahvaćati. Gospodine, vidim da si prorok. Naši su se očevi klanjali na ovome brdu, a vi kažete da je u Jeruzalemu mjesto gdje se treba klanjati." A Isus joj reče:

"Vjeruj mi, ženo, dolazi čas kad se nećete klanjati Ocu ni na ovoj gori ni u Jeruzalemu. Vi se klanjate onome što ne poznate, a mi se klanjamo onome što poznamo jer spasenje dolazi od Židova. Ali dolazi čas – sada je! – kad će se istinski klanjatelji klanjati Ocu u duhu i istini jer takve upravo klanjatelje traži Otac. Bog je duh, i koji se njemu klanjaju, u duhu i istini treba da se klanjaju."

Kaže mu žena: "Znam da ima doći Mesija zvani Krist – Pomazanik. Kad on dođe, objavit će nam sve." Kaže joj Isus: "Ja sam, ja koji s tobom govorim!"

Mnogi Samarijanci iz onoga grada povjerovali su u njega zbog riječi žene koja je svjedočila. Kad su dakle Samarijanci došli k njemu, moljahu ga da ostane u njih. I ostade ondje dva dana. Tada ih je još mnogo više povjerovalo zbog njegove riječi pa govoraahu ženi: "Sada više ne vjerujemo zbog tvoga kazivanja; ta sami smo čuli i znamo: ovo je uistinu Spasitelj svijeta."

Za razmišljanje

Podne je. Isus se odmara na Jakovljevu zdenču. No on nije tek tjelesno umoran, gladan i žedan. U sebi osjeća čežnju dovesti po mogućnosti što veći broj ljudi, koje susreće, vjeri i tako – Ocu. Tako dođe jedna žena, Samarijanka, na zdenac. Ona je ovdje u neobično vrijeme, naime u vrijeme, kad sunce najjače žari. Bez sumnje ne želi da je itko vidi. Ne smeta je previše to, što na rubu zdenca sjedi jedan muškarac, jer je taj muškarac Židov, a Židovi ionako ne saobraćaju sa Samarijancima. Utoliko je više iznenađena kad od njega bude upletena u razgovor, i primjeti da je on itekako ozbiljno prihvaća. Po tom se ozbiljnom prihvaćanju u njoj budi čežnja za živom vodom, za Mesijom. Čežnja i iskustvo Isusova prihvaćanja je vode vjeri, koju radosno pronosi dalje svojim selom.

Isus želi probuditi i našu čežnju za živom vodom. Sve do danas smijemo se diviti tome, kako nas Bog osvježuje, on – vječna snaga koja obnavlja, onda kad smo prašnjavi i umorni. Naša je zadaća ista kao i ona Samarijanke. Mi sami utješeni i ojačani moramo se obraćati ljudima, da i oni imadnu udjela na snazi žive vode, te tako proširimo radosnu vijest sve do krajeva svijeta.

3. korizmena nedjelja A

Daj mi vode žive da više ne žedam. (Iv 4,15)

Prvo čitanje

Izlazak 17,3-7

U one dane: Narod je žedao za vodom pa je mrmljao protiv Mojsija i govorio: "Zašto si nas iz Egipta izveo? Zar da žedom pomoriš nas, našu djecu i našu stoku?"

Mojsije nato zazva Gospodina: "Što ću s ovim narodom? Još malo pa će me kamenovati." Gospodin odgovori Mojsiju: "Istupi pred narod! Uzmi sa sobom nekoliko izraelskih starješina; uzmi u ruku štap kojim si udario Rijeku i pođi. A ja ću stajati pred tobom ondje, na pećini na Horebu. Udari po pećini: iz nje će poteći voda pa neka se narod napije."

Mojsije učini tako naočigled izraelskih starješina. Mjesto prozovu Masa i Meriba zbog toga što su se Izraelci prepirali i kušali Gospodina govoreći: "Je li Gospodin među nama ili nije?"

Drugo čitanje

Rimljanima 5,1-2.5-8

Braćo i sestre! Opravdani vjerom, u miru smo s Bogom po Gospodinu našem Isusu Kristu. Po njemu imamo u vjeri i pristup u ovu milost u kojoj stojimo i dičimo se nadom slave Božje. Nada pak ne postiđuje. Ta ljubav je Božja razlivena u srcima našim po Duhu Svetom koji nam je dan! Doista, dok mi još bijasmo nemoćni, Krist je, već u to vrijeme, za nas bezbožnike umro. Zbilja, jedva bi tko za pravedna umro; možda bi se za dobra tko i odvažio umrijeti. A Bog pokaza ljubav svoju prema nama ovako: dok još bijasmo grešnici, Krist za nas umrije.

Evandjelje

Ivan 4,5-42

U ono vrijeme: Dođe Isus u samarijski grad koji se zove Sihar, blizu imanja što ga Jakov dade svojem sinu Josipu. Ondje bijaše zdenac Jakovljev.

Isus je umoran od puta sjedio na zdencu. Bila je otprilike šesta ura. Dođe neka žena Samarijanka zahvatiti vode: Kaže joj Isus: "Daj mi piti!" Njegovi učenici bijahu otišli u grad kupiti hrane. Kaže mu na to Samarijanka: "Kako ti, Židov, išteš piti od mene, Samarijanke?" Jer Židovi se ne družu sa Samarijancima. Isus joj odgovori:

"Kad bi znala dar Božji i tko je onaj koji ti veli: 'Daj mi piti', ti bi u njega zaiskala i on bi ti dao vode žive."

Odvрати mu žena: "Gospodine, ta nemaš ni čime bi zahvatio, a zdenac je dubok. Otkuda ti dakle voda živa? Zar si ti možda veći od oca našeg Jakova koji nam dade ovaj zdenac i sam je iz njega pio, a i sinovi njegovi i stada njegova?" Odgovori joj Isus:

"Tko god pije ove vode, opet će ožednjati. A tko bude pio vode koju ću mu ja dati, ne, neće ožednjati nikada: voda koju ću mu ja dati postat će u njemu izvorom vode koja struji u život vječni." Kaže mu žena: "Gospodine, daj mi te vode da ne žeđam i da ne moram dolaziti ovamo zahvaćati." Nato joj on reče: "Idi i zovi svoga muža pa se vrati ovamo." Odgovori mu žena: "Nemam muža." Kaže joj Isus: "Dobro si rekla: 'Nemam muža!' Pet si doista muževa imala, a ni ovaj koga sada imaš nije ti muž. To si po istini rekla." Kaže mu žena: "Gospodine, vidim da si prorok. Naši su se očevi klanjali na ovome brdu, a vi kažete da je u Jeruzalemu mjesto gdje se treba klanjati." A Isus joj reče: "Vjeruj mi, ženo, dolazi čas kad se nećete klanjati Ocu ni na ovoj gori ni u Jeruzalemu. Vi se klanjate onome što ne poznate, a mi se klanjamo onome što poznamo jer spasenje dolazi od Židova. Ali dolazi čas – sada je! – kad će se istinski klanjatelji klanjati Ocu u duhu i istini jer takve upravo klanjatelje traži Otac. Bog je duh, i koji se njemu klanjaju, u duhu i istini treba da se klanjaju." Kaže mu žena: "Znam da ima doći Mesija zvani Krist – Pomazanik. Kad on dođe, objavit će nam sve." Kaže joj Isus: "Ja sam, ja koji s tobom govorim!"

Uto dođu njegovi učenici pa se začude što razgovara sa ženom. Nitko ga ipak ne zapita: "Što tražiš?" ili: "Što razgovaraš s njom?"

Žena ostavi svoj krčag pa ode u grad i reče ljudima: "Dođite da vidite čovjeka koji mi je kazao sve što sam počinila. Da to nije Krist?" Oni iziđu iz grada te se upute k njemu. Učenici ga dotle nudili: "Učitelju, jedi!" A on im reče: "Hraniti mi se valja jelom koje vi ne poznajete." Učenici se nato zapitkivahu: "Da mu nije tko donio jesti?" Kaže im Isus:

"Jelo je moje vršiti volju onoga koji me posla i dovršiti djelo njegovo. Ne govorite li vi: 'Još četiri mjeseca i evo žetve?' Gle, kažem vam, podignite oči svoje i pogledajte polja: već se bjelasaju za žetvu. Žetelac već prima plaću, sabire plod za vječni život da se sijač i žetelac zajedno raduju. Tu se obistinjuje izreka: 'Jedan sije, drugi žanje.' Ja vas poslah žeti ono oko čega se niste trudili; drugi su se trudili, a vi ste ušli u trud njihov."

Mnogi Samarijanci iz onoga grada povjerovali su u njega zbog riječi žene koja je svjedočila: "Kazao mi je sve što sam počinila." Kad su dakle Samarijanci došli k njemu, moljahu ga da ostane u njih. I ostade ondje dva dana. Tada ih je još mnogo više povjerovalo zbog njegove riječi pa govorahu ženi: "Sada više ne vjerujemo zbog tvoga kazivanja; ta sami smo čuli i znamo: ovo je uistinu Spasitelj svijeta."

Za razmišljanje

Podne je. Isus se odmara na Jakovljevu zdencu. No on nije tek tjelesno umoran, gladan i žedan. U sebi osjeća čežnju dovesti po mogućnosti što veći broj ljudi, koje susreće, vjeri i tako – Ocu.

Tako dođe jedna žena, Samarijanka, na zdenac. Ona je ovdje u neobično vrijeme, naime u vrijeme, kad sunce najjače žari. Bez sumnje ne želi da je itko vidi. Ne smeta je previše to, što na rubu zdenca sjedi jedan muškarac, jer je taj muškarac Židov, a Židovi ionako ne saobraćaju sa Samarijancima. Utoliko je više iznenađena kad od njega bude upletena u razgovor, i primjeti da je on itekako ozbiljno prihvaća. Po tom se ozbiljnom prihvaćanju u njoj budi čežnja za živom vodom, za Mesijom. Čežnja i iskustvo Isusova prihvaćanja je vode vjeri, koju radosno pronosi dalje svojim selom.

Isus želi probuditi i našu čežnju za živom vodom. Sve do danas smijemo se diviti tome, kako nas Bog osvježuje, on – vječna snaga koja obnavlja, onda kad smo prašnjavi i umorni. Naša je zadaća ista kao i ona Samarijanke. Mi sami utješeni i ojačani moramo se obraćati ljudima, da i oni imadnu udjela na snazi žive vode, te tako proširimo radosnu vijest sve do krajeva svijeta.